

αγκάλη

αγκάλη, η, ουσ. [<αρχ. ἀγκάλη], η αγκαλιά. (Λαϊκό τραγούδι: αυτά τα μάτια τα γλυκά με ξεμυαλίσανε και μονομιάς μες την **αγκάλη** σου με ρίζανε).

- βρίσκεται στις αγκάλες του Μορφέως, βλ. φρ. βρίσκεται στην αγκαλιά του Μορφέα, λ. αγκαλιά.

- παραδόθηκε στις αγκάλες του Μορφέως, βλ. φρ. παραδόθηκε στην αγκαλιά του Μορφέα, λ. αγκαλιά.

- τον δέχτηκαν μ' ανοιχτές αγκάλες ή τον δέχτηκαν μ' ανοιχτές τις αγκάλες ή τον υποδέχτηκαν μ' ανοιχτές αγκάλες ή τον υποδέχτηκαν μ' ανοιχτές τις αγκάλες, τον δέχτηκαν, τον υποδέχτηκαν θερμότατα, με ενθουσιασμό, με ζεστασιά: «μόλις απολύθηκε ο γιος τους απ' το στρατό, τον υποδέχτηκαν στο σπίτι μ' ανοιχτές τις αγκάλες».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας